

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 38/2566

พนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โจทก์ ช. โจทก์ร่วม บริษัท ม. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 30, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75, พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 75

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้พยานหลักฐานในคดีนี้ไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดฐานทำซ้ำหรือดัดแปลงโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อการค้า แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความเป็นที่ยึดว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งถูกยึดไว้เป็นของกลางตามฟ้องนั้น คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) อันละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม ทั้งตามรายละเอียดการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวก็พบว่า มีข้อมูลงานที่บันทึกไว้จากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ล่าสุดวันที่ 27 มิถุนายน 2560 ก่อนวันเข้าตรวจค้น 2 วัน ดังนั้นเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางดังกล่าวจึงถือเป็นสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 75

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 30, 69, 74, 75, 76, 78 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 ครอบครองคอมพิวเตอร์ของกลาง และสั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ช. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาต ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 30 (1) ให้ลงโทษปรับ 100,000 บาท หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้จ่ายเงินค่าปรับที่ได้รับชำระตามคำพิพากษาละเมิดลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่งแก่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ครอบครอง และยกฟ้องจำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ด้วย และให้คืนเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางแก่จำเลยที่ 1 กับยกคำขอเกี่ยวกับการจ่ายเงินที่ชำระเป็นค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุด ลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์ร่วมเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายแห่งมลรัฐเดลาแวร์ สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย และเป็นผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมโปรแกรมคอมพิวเตอร์และคู่มือแนะนำสำหรับผู้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวเป็นโปรแกรมประเภทออกแบบเครื่องขึ้นรูปพลาสติกต่าง ๆ ส่วนจำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด

ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม ร. ประกอบธุรกิจทำแม่พิมพ์พลาสติก มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2560 ผู้รับมอบอำนาจช่วงของโจทก์ร่วมไปร้องทุกข์ต่อกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 เกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วม วันที่ 29 มิถุนายน 2560 เวลาประมาณ 10 นาฬิกา ผู้รับมอบอำนาจช่วงของโจทก์ร่วมพร้อมเจ้าพนักงานตำรวจเดินทางไปตรวจค้นสำนักงานของจำเลยที่ 1 ตามหมายค้นของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พบเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีการติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม บันทึกลงในหน่วยความจำ (ฮาร์ดดิสก์) เปิดใช้งานภายในสำนักงานของจำเลยที่ 1 จำนวน 1 เครื่อง เจ้าพนักงานตำรวจยึดเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไว้เป็นของกลางและแจ้งข้อกล่าวหาจำเลยทั้งสองตามฟ้อง ชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อแรกว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ เห็นว่า พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบคงรับฟังได้เพียงว่า ตามวันและเวลาเกิดเหตุในฟ้อง มีการเข้าตรวจค้นสำนักงานของจำเลยที่ 1 และพบโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมติดตั้งอยู่ในคอมพิวเตอร์ของจำเลยที่ 1 และมีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวโดยมีข้อมูลงานที่มีการออกแบบประมาณ 800 งาน บันทึกอยู่เท่านั้น แต่ในข้อนี้จำเลยทั้งสองนำสืบต่อสู้ในทำนองว่า สำนักงานของจำเลยที่ 1 ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม ร. มีเนื้อที่ 19 ไร่เศษ มีอาคารที่ทำการ 1 อาคาร และโรงอาหารอีก 1 อาคาร อาคารที่ทำการมี 2 ชั้นครึ่ง ขณะเบิกความจำเลยที่ 1 มีพนักงาน 331 คน ภายในโรงงานมีการใช้คอมพิวเตอร์ทั้งหมดกว่า 60 เครื่อง นายพีระพจน์ซึ่งเป็นพนักงานของจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นเป็นผู้ไปติดตั้งโปรแกรมลงเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 เองโดยพลการ โดยจำเลยทั้งสองไม่ได้รู้เห็นด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาแผนที่ตั้งแสดงเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันเป็นลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมประกอบคำเบิกความของนายธีระพงษ์ ผู้รับมอบอำนาจช่วงของโจทก์ร่วม และนายกฤษฎาผู้ตรวจสอบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ แล้วได้ความว่า ห้องที่ตรวจสอบพบโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันเป็นลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมนั้น คือ ห้องของฝ่ายออกแบบ ภายในมีคอมพิวเตอร์ทั้งหมด 3 เครื่อง โดยเครื่องที่ 1 อยู่บริเวณประตูทางเข้า และเมื่อเดินเข้าไปภายในจะพบคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 2 และที่ 3 อยู่ติดกับเครื่องจักรสำหรับผลิตแม่พิมพ์พลาสติก ห้องดังกล่าวมีเครื่องจักรทั้งสิ้น 2 เครื่อง และตามรายงานการตรวจโปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ความว่า คอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) อันละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม โดยติดตั้งเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2558 ส่วนเครื่องที่ 2 ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) ที่ได้รับอนุญาตจากโจทก์ร่วมอย่างถูกต้อง โดยติดตั้งเมื่อวันที่ 4 เมษายน 2555 และเครื่องที่ 3 ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 10.0 (NX 10.0) ที่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องเช่นกัน โดยติดตั้งเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2559 จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า การที่ห้องฝ่ายออกแบบของจำเลยที่ 1 มีเครื่องจักรสำหรับผลิตแม่พิมพ์พลาสติก 2 เครื่อง ซึ่งอยู่ภายในติดกับคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 2 และที่ 3 ซึ่งอยู่ภายในเช่นกัน และเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งสองเครื่องดังกล่าวต่างติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมที่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องทั้งสองโปรแกรม โดยติดตั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2559 ก่อนมีการเข้าตรวจค้นเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2560 ประมาณ 6 เดือน โดยเป็นรุ่น 10.0 ซึ่งใหม่กว่ารุ่น 7.5 เดิม อยู่หลายรุ่น มีเพียงคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 ซึ่งอยู่ตรงประตูห้องเท่านั้นที่ติดตั้ง

โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมและอยู่ห่างจากเครื่องจักรทั้งสอง ทั้งเมื่อพิจารณารายงานข้อมูลเครื่องคอมพิวเตอร์ รูปภาพ และรายละเอียดการใช้โปรแกรมฯ เครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข 1 ก็ไม่พบการใช้งานเชื่อมโยงกับเครื่องจักรทั้งสอง จากข้อเท็จจริงข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นภาพรวมของอาคารสถานที่ทำการ จำนวนพนักงาน และเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งหมด รวมทั้งตำแหน่งที่ตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องจักรภายในห้องฝ่ายออกแบบ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีการติดตั้ง การที่จำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 รวมถึงจำเลยที่ 1 อาจไม่ทราบว่าคอมพิวเตอร์เครื่องดังกล่าวจากทั้งหมดกว่า 60 เครื่องในสำนักงานถูกติดตั้งโปรแกรมอันละเมิดลิขสิทธิ์โดยพนักงานของตนโดยพลการนั้น ย่อมมีความเป็นไปได้ ส่วนที่โจทก์ฎีกาท่านองว่า แม้คอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 จะไม่เชื่อมต่อกับเครื่องจักรก็สามารถบันทึกข้อมูลลงสื่อบันทึกข้อมูลแล้วนำไปใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องที่เชื่อมโยงกับเครื่องจักรได้ และตามรายละเอียดการใช้โปรแกรมฯ เครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข 1 ยังพบว่าข้อมูลงานจากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) ที่บันทึกในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 นั้น ล้วนเป็นชื่อนายสมเดชซึ่งเป็นหัวหน้างานฝ่ายออกแบบโดยไม่มีชื่อนายพีระพจน์ แต่กลับปรากฏชื่อนายพีระพจน์บันทึกข้อมูลงานในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 3 ทั้งเมื่อมีการดำเนินคดีนี้ต่อจำเลยทั้งสองแล้ว จำเลยทั้งสองกลับให้นายพีระพจน์ยื่นใบลาออกได้ โดยไม่มีการตั้งกรรมการตรวจสอบเพื่อดำเนินคดีแก่นายพีระพจน์และนายสมเดชแต่อย่างใด จึงเชื่อได้ว่าจำเลยทั้งสองได้รับผลประโยชน์จากการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าว และถือได้ว่าจำเลยทั้งสองเป็นผู้ก่อให้เกิดการกระทำผิดละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้เสียหายแล้วนั้น เห็นว่า แม้จะสามารถบันทึกข้อมูลงานลงสื่อบันทึกข้อมูลแล้วนำไปใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงกับเครื่องจักรได้ดังที่โจทก์ฎีกาก็ตาม แต่จากรายละเอียดการใช้โปรแกรมฯ เครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข 2 และ 3 ประกอบกับทางนำสืบของโจทก์ไม่พบว่ามีข้อมูลงานที่บันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 ปรากฏชัดหรือแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงไปยังคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 2 หรือที่ 3 ซึ่งเชื่อมต่อกับเครื่องจักรทั้งสองแต่อย่างใด ฎีกาในส่วนนี้จึงเป็นเพียงความคาดคะเนของโจทก์เท่านั้น นอกจากนี้จำเลยทั้งสองยังนำสืบว่า ภายหลังการเข้าตรวจค้นจึงทราบว่าพนักงานที่จำเลยที่ 1 เพิ่งรับเข้ามาทำงานได้ไม่นานนำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวมาติดตั้งเองโดยพลการ โดยพนักงานคนดังกล่าวก็คือนายพีระพจน์ เมื่อพิจารณาใบสมัครงานและใบลาออกพบว่า มีการอนุมัติรับนายพีระพจน์เข้าทำงานเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2557 และอนุมัติให้ลาออกเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2560 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับรายงานการตรวจโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่พบว่ามี การติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2558 หรือประมาณ 1 ปี หลังจากที่ได้รับนายพีระพจน์เข้าทำงาน ก็สอดคล้องกับที่จำเลยทั้งสองให้การว่า โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวติดตั้งโดยพนักงานที่เพิ่งรับเข้ามาได้ไม่นาน และต่อมาเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าตรวจค้นที่ทำการของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2560 นายพีระพจน์ก็ได้ยื่นใบลาออกเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2560 โดยนายพีระพจน์เบิกความว่า สาเหตุที่ระบุในใบลาออกว่าต้องการไปต่างจังหวัดก็เพราะจำเลยที่ 1 ไม่ต้องการตัดอนาคตของตนในการไปสมัครงานที่อื่น ซึ่งเมื่อพิจารณาช่วงระยะเวลาที่นายพีระพจน์ลาออกหลังเกิดเหตุแล้วประมาณ 2 เดือนเศษ กับเหตุผลตามที่นายพีระพจน์เบิกความก็ถือเป็นเหตุผลที่พอรับฟังได้ ไม่ถึงกับเป็นข้อพิรุณอันจะถึงขนาดให้ข้อต่อสู้ของจำเลยทั้งสองไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ทั้งข้อเท็จจริงดังกล่าวกลับแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองได้ดำเนินการให้นายพีระพจน์ออกจากงานแล้ว มิได้เพิกเฉยต่อ

การกระทำของนายพิระพจน์ดังที่โจทก์ฎีกา ส่วนที่โจทก์อ้างว่าข้อมูลงานจากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่บันทึกในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 ล้วนเป็นชื่อนายสมเดชโดยไม่มีชื่อนายพิระพจน์ และปรากฏชื่อนายพิระพจน์บันทึกข้อมูลงานในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 3 ซึ่งติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีลิขสิทธิ์ถูกต้องนั้น ก็อาจเป็นเพราะนายพิระพจน์ทราบว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 เป็นการติดตั้งที่ไม่มีลิขสิทธิ์ถูกต้องจึงไม่บันทึกงานไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าว ส่วนนายสมเดชแม้เป็นหัวหน้างานในท้องดังกล่าวแต่ก็อาจไม่ทราบเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์ ทั้งตามทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่านายสมเดชมีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดหาโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือไม่ คงได้ความตามที่นางสาวพิมพ์นารา เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลของจำเลยที่ 1 ตอบทนายโจทก์ร่วมถามค้านว่า โดยปกติหัวหน้าแผนกหรือหัวหน้างานจะสั่งซื้อสิ่งของที่ใช้ในการทำงานได้หรือไม่จะขึ้นอยู่กับมูลค่าของสินค้า หากมูลค่าไม่มากสามารถสั่งได้เอง แต่หากมูลค่าสูง เช่น ราคา 1,000,000 บาท ต้องมีการเสนอกรรมการบริษัท ซึ่งในประเด็นนี้ผู้รับมอบอำนาจช่วงของโจทก์ร่วมเบิกความถึงมูลค่าของโปรแกรมเอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) ไว้ว่าเริ่มต้นที่ประมาณ 800,000 บาท ข้อเท็จจริงจึงยังไม่ชัดเจนว่านายสมเดชมีหน้าที่ในการซื้อโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือไม่ ดังนี้ ลำพังการที่ปรากฏชื่อนายสมเดชบันทึกงานในคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 โดยไม่ปรากฏชื่อนายพิระพจน์ หรือการที่จำเลยทั้งสองไม่ดำเนินการสอบสวนหรือลงโทษนายสมเดช จึงยังไม่ถึงขนาดที่จะรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองรู้เห็นกับการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ของโจทก์ร่วม เมื่อจำเลยทั้งสองมีนายพิระพจน์มาเป็นพยานเบิกความยืนยันถึงการกระทำดังกล่าวด้วยตนเอง โดยในขณะเบิกความต่อ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2563 นั้นเป็นเวลาหลังจากนายพิระพจน์ลาออกจากการเป็นพนักงานของจำเลยที่ 1 ตามใบลาออกเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2560 แล้ว ถึง 2 ปีเศษ นายพิระพจน์ย่อมไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของจำเลยทั้งสองอีกในการที่จะต้องเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยทั้งสองหรือในลักษณะที่อาจเป็นผลร้ายแก่ตนเอง คำเบิกความของนายพิระพจน์จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ทั้งในการตรวจค้นสำนักงานของจำเลยที่ 1 ก็ไม่ปรากฏว่าพนักงานของจำเลยที่ 1 รวมถึงตัวจำเลยที่ 2 มีพฤติการณ์ขัดขวางไม่ให้ความร่วมมือ และจำเลยทั้งสองก็ให้การปฏิเสธมาตั้งแต่ต้น โดยให้เหตุผลสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันกับที่ได้ให้การไว้ตั้งแต่ชั้นสอบสวน พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสองจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดนอกจากนี้มานำสืบให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองสั่งการหรือรู้เห็นในการที่พนักงานของจำเลยที่ 1 ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวลงเครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยที่ 1 พยานหลักฐานทั้งหมดที่โจทก์นำสืบมาจึงยังไม่สามารถรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ส่วนที่โจทก์ฎีกาท่านองว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษไม่ชอบเนื่องจากวินิจฉัยเฉพาะอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ที่ขอให้ยกฟ้อง โดยไม่ได้วินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ที่ขอให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 ในอัตราสูงสุด และลงโทษจำเลยที่ 2 ตามฟ้องนั้น เห็นว่า เมื่อได้ความดังวินิจฉัยมาข้างต้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาในส่วนนี้อีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อสุดท้ายว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางเป็นสิ่งที่ต้องรับหรือไม่ เห็นว่า แม้

พยานหลักฐานในคดีนี้ไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้องก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความเป็นที่ยุติว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งถูกยึดไว้เป็นของกลางตามฟ้องนั้น คือ เครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องที่ 1 ซึ่งติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอ็นเอ็กซ์ 7.5 (NX 7.5) อันละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม ทั้งตามรายละเอียดการใช้โปรแกรมฯ เครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข 1 ก็พบว่า มีข้อมูลงานที่บันทึกไว้จากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวล่าสุดวันที่ 27 มิถุนายน 2560 ก่อนวันเข้าตรวจค้น 2 วัน ดังนี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางดังกล่าวจึงถือเป็นสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 75 ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษให้คืนเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางแก่เจ้าของนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลาง นอกจากที่แก้ให้คงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

องค์คณะ

รักเกียรติ วัฒนพงษ์ · ภัทรศักดิ์ วรรณแสง · ชลิต กฐินะสมิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/38/2566>